

Пладнѣ е. Слънцето свѣти и грѣе въ пѣленѣ блѣсъкъ. На крайтъ на Кжркѣ-Клисийскійтъ лѣсъ се събраха повече отъ сто ѣвдача на лихи конѣ; при тѣхъ безпрестанно пристегатъ нови и привѣтствуватъ едни други съ знакове и викове, «Хитю-Оглу! Кущу-Оглу!» Вѣйводата превежда въ порѣдкѣ хайдушкитѣ обовѣ и хайдушката служба, а старийтъ Мансуръ се радва че всичко отива като по-масло.

Отъ могилата се глѣдатъ надалѣчъ, на—дѣсно, въ полето, купъ бѣли кжщи: то е Луле-Бургасъ; още по-надѣсно, по-близо до лѣса, се намира Караштѣрханъ, като стража въ полето. Отъ врѣме на врѣме се мърджелѣе въ очитѣ бѣлата лента Ергени и по-видно се простиратъ по земята работнитѣ пжтища. По полето сж расхвърлени могилитѣ, указатели на отколѣснати пжтища или гробници на отдавнашни людѣе. Въ всѣкий случай, погребени ли сж въ тѣхъ кости, означавали ли сж тѣ пжти, тѣзи могили сж памѣтници на дълбока старина.

Вѣйводата прати за пазяние хора, по двама, по трима человекѣ наедно. Съ хржкитѣ и соколитѣ тѣ сновѣтъ между могилитѣ; кучетата гонятъ степнитѣ лисици и вайци, соколитѣ ловятъ яребицитѣ и бекаситѣ, а сами ловджийтѣ ворко глѣдатъ по пжтищата и караулятъ да не би по тѣхъ да върви нѣкой дивичъ. Така отиватъ за разузнавание хайдутитѣ: на—глѣдъ тѣ като че ли гонятъ ловъ, а сами паятъ. Вѣйводата отъ могилата изглѣжда цѣлото поле и като че ли на книга чете всичко що се по него върши.

За ловджията тойзи ловъ представляваше любопитно врѣлище. Ето двѣ хржтки, едната черна, другата пѣстра, съвсѣмъ достигатъ заяка. Майката—самецъ, съ издигнато едното ухо на-горѣ и съ спуснато другото на шията, избѣгва съ ридане. Горѣщото дишание на черната хржтка вече достига до заяшкитѣ крака, заяка прави полуоборотъ и се хвърля на дѣсно, а тукъ пѣстрата хржтка го испрѣдила. Кучето лети, испина се като струна, хвърля се да вадуши заяка и се излѣгва. Заяка отскача назадъ, а тука черната хржтка го ущипва за ко-